

FN.PIOL.3111.3.9.2025

INDYWIDUALNA INTERPRETACJA PRZEPISÓW PRAWA PODATKOWEGO

Prezydent Miasta Włocławek działając na podstawie art. 14j w zw. z art. 14b; art. 14c § 1-3 oraz art. 14d ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2025 r., poz. 111 – dalej jako o.p.) stwierdza, że stanowisko przedstawione we wniosku z dnia 20 sierpnia 2025 r. o wydanie interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego w odniesieniu do stanu faktycznego przedstawionego we wniosku **jest nieprawidłowe.**

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 20 sierpnia 2025 r. (złożonym w formie dokumentu elektronicznego, podpisanym elektronicznie podpisem zaufanym przez pełnomocnika) z siedzibą we Włocławku (zwana dalej w skrócie Spółką, Wnioskodawcą), reprezentowana przez doradcę podatkowego działającego na podstawie udzielonego pełnomocnictwa szczególnego (w aktach sprawy), zwróciła się do tutejszego organu podatkowego o wydanie interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego dotyczącej kwestii opodatkowania podatkiem od nieruchomości posiadanych przez Spółkę urządzeń mających kształt wysokich, cylindrycznych obiektów trwale związanych z gruntem, będących elementem linii produkcyjnej, na podstawie art. 1a ust. 1 pkt 2 lit. a) w zw. z poz. 6 załącznika nr 4 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2025 r. poz. 707 t.j. – dalej u.p.o.l.). Wnioskodawca przedstawił opis zaistniałego stanu faktycznego, zakres zapytania oraz przedstawił własne stanowisko w sprawie oceny tego stanu faktycznego. Ponadto oświadczył, że elementy stanu faktycznego objęte wnioskiem o wydanie interpretacji w dniu złożenia wniosku nie są przedmiotem toczącego się postępowania podatkowego, kontroli podatkowej, kontroli celno-skarbowej oraz że w tym zakresie sprawa nie została rozstrzygnięta co do jej istoty w decyzji lub postanowieniu organu podatkowego.

W przedmiotowym wniosku został przedstawiony następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca jest spółką prawa handlowego opodatkowanym w Polsce od całości swoich przychodów. Od 2009 r. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie produkcji wyrobów dla budownictwa. Wnioskodawca jest użytkownikiem wieczystym i właścicielem nieruchomości gruntowych położonych we Włocławku oraz właścicielem posadowionych na nich budynków. W prowadzonej działalności gospodarczej Wnioskodawca wykorzystuje linię produkcyjną, w skład której wchodzi urządzenia mające kształt wysokich, cylindrycznych obiektów (dalej jako Urządzenia). Urządzenia z uwagi na swoje wymiary są trwale związane z gruntem. Przedmiotowe Urządzenia stanowią nieodłączny element linii produkcyjnej i nie mogą być użytkowane samodzielnie. Odłączenie ich od linii produkcyjnej pozbawiłoby ich możliwości pełnienia jakiejkolwiek funkcji użytkowej. Urządzenia są podporządkowane procesowi technologicznemu, którego są częścią i nie mogą funkcjonować, poza tym procesem. Jednocześnie linia produkcyjna nie mogłaby funkcjonować bez zainstalowanych Urządzeń, które są jej niezbędnym elementem. Linia produkcyjna jest złożona z wielu połączonych ze sobą urządzeń technicznych i instalacji, nie można uznać, że jest wolno stojąca. Urządzenia działają jedynie w połączeniu z innymi komponentami technologicznymi procesu produkcji (np. ekstruderem, suszarnią,

układem ciśnieniowym). Urządzenia nie służą do magazynowania produktu końcowego ani półproduktu, ale do jego przetwarzania w ramach procesu produkcyjnego (np. chłodzenia, poddawaniu ciśnieniu, mieszania). Również po odłączeniu od linii produkcyjnej Urządzenia nie dawałyby się do gromadzenia czy magazynowania żadnych materiałów – istotą ich przeznaczenia jest przetworzenie produktu i natychmiast po zakończeniu przetwarzania przekazywanie go do dalszego etapu produkcji.

Odnosnie opisanego wyżej stanu faktycznego Wnioskodawca zadał następujące pytanie:

„Czy Urządzenia podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości jako budowla w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 lit a) w zw. z pkt 6 Załącznika nr 4 uPOL?”

Wobec zadanego pytania przedstawiono następujące stanowisko Wnioskodawcy:

Zdaniem Wnioskodawcy, Urządzenia, o których mowa w opisanym stanie faktycznym, nie podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości jako budowla w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 lit. a) w zw. z poz. 6 załącznika nr 4 u.p.o.l., lecz będąc urządzeniami technicznymi podlegają opodatkowaniu wyłącznie w zakresie ich części budowlanych na podstawie art. 1a ust. 1 pkt 2 lit. d) lub e) u.p.o.l. Wnioskodawca przedstawiając swoje stanowisko powołał się na przepisy prawa podatkowego. Zgodnie z art. 1a ust. 1 pkt 2 lit. a) u.p.o.l. użyte w ustawie określenie „budowla” oznacza:

- a) obiekt niebędący budynkiem, wymieniony w załączniku nr 4 do ustawy, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość jego użytkowania zgodnie z przeznaczeniem
- b) elektrownia wiatrowa, elektrownia jądrowa i elektrownia fotowoltaiczna, biogazownia, biogazownia rolnicza, magazyn energii, kocioł, piec przemysłowy, kolej linowa, wyciąg narciarski oraz skocznia, w części niebędącej budynkiem – wyłącznie w zakresie ich części budowlanych
- c) urządzenia budowlane – przyłącze oraz urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków oraz inne urządzenia techniczne, bezpośrednio związane z budynkiem lub obiektem, o którym mowa w lit. a, niezbędne do ich użytkowania zgodnie z przeznaczeniem,
- d) urządzenia techniczne inne niż wymienione w lit. a-c – wyłącznie w zakresie jego części budowlanych,
- e) fundamenty pod maszyny oraz urządzenia techniczne, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową
- wzniesione w wyniku robót budowlanych, a także w przypadku, gdy stanowią część obiektu niewymienionego w ustawie.

Zgodnie z art. 1a ust. 1 pkt 2 lit a) w zw. z poz. 6 załącznika nr 4 u.p.o.l. opodatkowaniu podlegają obiekty, w których są lub mogą być gromadzone materiały sypkie, materiały występujące w kawałkach albo materiały w postaci ciekłej lub gazowej, których podstawowym parametrem technicznym wyznaczającym ich przeznaczenie jest pojemność, inne niż wymienione w poz. 4 i w poz. 5 (tj. wchodzące w skład stacji uzdatniania wody lub oczyszczalni ścieków). Zdaniem Wnioskodawcy z opisu stanu faktycznego wprost wynika, że Urządzenia nie stanowią obiektów, w których mogą być gromadzone materiały. W Urządzeniach na bieżąco odbywa się proces produkcyjny i zdaniem Wnioskodawcy nie służą one i nie mogą służyć do „gromadzenia” jakichkolwiek materiałów. Urządzenia nie mogą funkcjonować samodzielnie, są immanentną częścią linii produkcyjnej i tylko w połączeniu z nią mogą pełnić jakiegokolwiek użyteczne dla Wnioskodawcy funkcje. W związku z powyższym Wnioskodawca stoi na stanowisku, że Urządzenia te nie mogą być uznane za samodzielne budowle w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, stanowiące osobny przedmiot opodatkowania. Mimo swojego kształtu nie pełnią i nie mogą pełnić funkcji „gromadzenia materiału”, o czym mowa w definicji z poz. 6 załącznika nr 4 do u.p.o.l. Zdaniem Wnioskodawcy nie są one również obiektami wymienionymi pod lit. b ww. przepisu ani nie stanowią urządzenia budowlanego bezpośrednio związanego w budynkiem lub budowlą wymienioną w załączniku nr 4 u.p.o.l. Spółka powołuje się również na art. 3 pkt 9 ustawy Prawo budowlane, zgodnie

z którym pod pojęciem „urządzeń budowlanych” należy rozumieć urządzenia techniczne związane z obiektem budowlanych, zapewniające możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, jak przyłącza i urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków, a także przejazdy, ogrodzenia, place postojowe i place pod śmieć. Urządzenia, będące przedmiotem wniosku są częścią linii produkcyjnej, która nie stanowi wolnostojącej instalacji przemysłowej, a więc zdaniem Wnioskodawcy, nie stanowią osobnego przedmiotu opodatkowania.

Wnioskodawca uważa, że Urządzenia będące przedmiotem wniosku nie spełniają żadnej z definicji „budowli” zawartej w art. 1a ust. 1 pkt 2 lit. a) – c) u.p.o.l. Według Wnioskodawcy przedmiotowe Urządzenia stanowią urządzenia techniczne w rozumieniu u.p.o.l., a więc jedynie ich części budowlane (np. fundamenty) mogą stanowić osobny przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości – na podstawie art. 1a ust. 1 pkt 2 lit. d) lub e) u.p.o.l. Zdaniem Wnioskodawcy stwierdzenie, że Urządzenia podlegają opodatkowaniu jako budowle stanowiłoby niedopuszczalną rozszerzającą wykładnię przepisów ustawowych, co w demokratycznym państwie prawnym nie może mieć miejsca.

Wnioskodawca na poparcie swojej tezy powołał się na przepisy prawa wyżej wymienione, na słownik języka polskiego PWN w zakresie definicji czasownika „gromadzić” jako „zbierać i składać w jednym miejscu jakieś rzeczy” oraz na wyroki sądów w zakresie wykładni przepisów prawa w sposób rozszerzający (wyrok SN z dnia 22 października 1992 r., sygn. akt III ARN 50/92, wyrok NSA z dnia 23 kwietnia 1998 r., sygn. akt I SA/Po 1782/97, wyrok WSA w Bydgoszczy z dnia 12 listopada 2013 r., sygn. akt I SA/Bd 793/13).

Stanowisko organu podatkowego w sprawie przedstawionego stanu faktycznego:

Prezydent Miasta Włocławek stwierdza, że stanowisko Wnioskodawcy w obowiązującym stanie prawnym w odniesieniu do przedstawionego we wniosku stanu faktycznego jest nieprawidłowe. W związku z powyższym Prezydent Miasta Włocławek przedstawia prawidłowe stanowisko wraz z uzasadnieniem prawnym.

Zgodnie z art. 14j § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, stosownie do swojej właściwości interpretacje indywidualne wydaje wójt, burmistrz (prezydent miasta), starosta lub marszałek województwa. Stosownie do art. 14b § 3 o.p., składający wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej obowiązany jest do wyczerpującego przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego oraz do przedstawienia własnego stanowiska w sprawie oceny prawnej tego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego. Zgodnie z art. 14c § 1 i § 2 o.p., interpretacja indywidualna zawiera wyczerpujący opis przedstawionego we wniosku stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego oraz ocenę stanowiska wnioskodawcy wraz z uzasadnieniem prawnym tej oceny. Można odstąpić od uzasadnienia prawnego, jeżeli stanowisko wnioskodawcy jest prawidłowe w pełnym zakresie. W razie negatywnej oceny stanowiska wnioskodawcy interpretacja indywidualna zawiera wskazanie prawidłowego stanowiska wraz z uzasadnieniem prawnym. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 20 czerwca 2011 r. Sygn. akt I FSK 897/10 orzekł, że „postępowanie w sprawie wydania interpretacji indywidualnej, normowane art. 14b – 14p ustawy Ordynacja podatkowa, stanowi szczególny typ postępowania administracyjnego. Specyfika tego postępowania polega między innymi na tym, że organ wydający interpretację może „poruszać się” tylko i wyłącznie w ramach stanu faktycznego przedstawionego przez wnioskodawcę, zadanego przez niego pytania oraz wyrażonej oceny prawnej (zajętego stanowiska)”. Obowiązkiem wyczerpującego przedstawienia stanu faktycznego (zdarzenia przyszłego) ustawodawca obciążył wnioskodawcę, co oznacza, iż to wnioskodawca wskazuje elementy stanu faktycznego, jakie należy uwzględnić przy wydawaniu interpretacji. Organ podatkowy podkreśla, że przedmiotowa interpretacja dotyczy jedynie stanu faktycznego przedstawionego we wniosku z dnia 20 sierpnia 2025 r., a wykładni prawa poddano przepis art. 1a ust. 1 pkt 2 lit a) w zw. z poz. 6 załącznika nr 4 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych w brzmieniu aktualnie obowiązującym. Stosownie do treści art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., określanie m.in. podmiotów, przedmiotów opodatkowania i stawek podatkowych następuje w drodze ustawy. W odniesieniu do podatku od nieruchomości m.in. zasady wymiaru, przedmiot oraz

podmiot opodatkowania regulują przepisy ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2025 r. poz. 707 t.j. – dalej u.p.o.l.).

Przystępując do rozważań, wskazać należy, że zgodnie z art. 2 ust. 1 u.p.o.l. opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają następujące nieruchomości lub obiekty budowlane: grunty; budynki lub ich części; budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. W myśl art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l., poprzez grunty, budynki i budowle związane z prowadzeniem działalności gospodarczej rozumie się grunty, budynki i budowle będące w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą, z zastrzeżeniem ust. 2a. W omawianej sprawie wyłączenia wymienione w ust. 2a nie występują. Dodać również trzeba, że podatnikami podatku od nieruchomości są m.in. osoby prawne będące właścicielami lub użytkownikami wieczystymi przedmiotów opodatkowania (art. 3 ust. 1 pkt 1 i pkt 3 u.p.o.l.). Podstawę opodatkowania podatkiem od nieruchomości stanowi: 1) dla gruntów - powierzchnia; 2) dla budynków lub ich części - powierzchnia użytkowa; 3) dla budowli lub ich części związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, z zastrzeżeniem ust. 4-6 - wartość, o której mowa w przepisach o podatkach dochodowych, ustalona na dzień 1 stycznia roku podatkowego, stanowiąca podstawę obliczania amortyzacji w tym roku, niepomniejszona o odpisy amortyzacyjne, a w przypadku budowli całkowicie zamortyzowanych - ich wartość z dnia 1 stycznia roku, w którym dokonano ostatniego odpisu amortyzacyjnego. (art. 4 ust. 1 pkt 1, pkt 2, pkt 3 u.p.o.l.).

Od 1.01.2025 r. obowiązuje kilka nowych definicji wprowadzonych ustawą z dnia 19 listopada 2024 r. o zmianie ustawy o podatku rolnym, ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz ustawy o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 1757), które mają fundamentalne znaczenie dla analizowanej sprawy. W celu wyeliminowania wątpliwości interpretacyjnych, doprecyzowania obowiązujących przepisów i tym samym zapewnienia prawidłowego ich stosowania do ustawy podatkowej wprowadzono autonomiczne definicje pojęcia „budynek” i pojęcia „budowla” bez odwoływania się do przepisów pozapodatkowych.

Zgodnie z art. 1a ust. 1 pkt 1 u.p.o.l. budynek to obiekt wzniesiony w wyniku robót budowlanych, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość jego użytkowania zgodnie z przeznaczeniem, trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz który posiada fundamenty i dach, z wyłączeniem obiektu, w którym są lub mogą być gromadzone materiały sypkie, materiały występujące w kawałkach, albo materiały w postaci ciekłej lub gazowej, którego podstawowym parametrem technicznym wyznaczającym jego przeznaczenie jest pojemność.

Definicja budowli sformułowana w art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. obejmuje: a) obiekt niebędący budynkiem, wymieniony w załączniku nr 4 do ustawy, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość jego użytkowania zgodnie z przeznaczeniem, b) elektrownię wiatrową, elektrownię jądrową i elektrownię fotowoltaiczną, biogazownię, biogazownię rolniczą, magazyn energii, kocioł, piec przemysłowy, kolej linową, wyciąg narciarski oraz skocznię, w części niebędącej budynkiem – wyłącznie w zakresie ich części budowlanych, c) urządzenie budowlane – przyłącze oraz urządzenie instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków oraz inne urządzenie techniczne, bezpośrednio związane z budynkiem lub obiektem, o którym mowa w lit. a, niezbędne do ich użytkowania zgodnie z przeznaczeniem, d) urządzenie techniczne inne niż wymienione w lit. a-c – wyłącznie w zakresie jego części budowlanych, e) fundamenty pod maszyny oraz pod urządzenia techniczne, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową – wzniesione w wyniku robót budowlanych, także w przypadku, gdy stanowią część obiektu niewymienionego w ustawie.

W efekcie od 1 stycznia 2025 r. zostały wprowadzone nowe definicje pojęć: „budowla” oraz „budynek” - na potrzeby opodatkowania podatkiem od nieruchomości, które, co do zasady, nie odwołują się już do przepisów prawa budowlanego. Ministerstwo Finansów na etapie prac legislacyjnych podkreślało, że dokonując nowelizacji przepisów chce zachować „status quo” - czyli zachować dotychczasowy zakres opodatkowania „przez przeniesienie wskazanych w ustawie - Prawo budowlane obiektów budowlanych będących budowlami oraz urządzeń budowlanych do projektowanego załącznika nr 4 do u.p.o.l. zawierającego katalog budowli oraz do art. 1a ust. 1 pkt 2 lit. b-e” (uzasadnienie do projektu nowelizacji).

W nowej definicji budowli w art. 1a ust. 1 pkt 2 lit. a) u.p.o.l. znajduje się na początku przepisu zastrzeżenie, że budowlą jest obiekt niebędący budynkiem. Utrzymana w ten sposób została obowiązująca w przepisach do 31 grudnia 2024 r. zasada pierwszeństwa kwalifikacji obiektu jako budynku, co oznacza, że w pierwszej kolejności zawsze należy ustalić, czy dany obiekt jest budynkiem, a jeżeli nie jest, to dopiero następnie można rozważać jego kwalifikację do kategorii budowli, jeżeli obiekt ten będzie spełniał przesłanki do uznania za budowlę, przewidziane w obowiązujących przepisach. Żaden budynek nie może być bowiem jednocześnie budowlą, a żadna budowla nie może być jednocześnie budynkiem, przy czym pierwszeństwo ma zawsze kwalifikacja danego obiektu jako budynku. Podsumowując, obiekty spełniające definicję bycia budynkiem, nawet gdy zostały wprost wymienione w załączniku nr 4 (np. obiekty kontenerowe, wiaty, hale namiotowe, hala technologiczna), gdy spełniają przesłanki bycia budynkiem należy je opodatkować jako budynek. Jedyny wyjątek dotyczy obiektów, w których są lub mogą być gromadzone materiały sypkie, materiały występujące w kawałkach albo materiały w postaci ciekłej lub gazowej, których podstawowym parametrem technicznym wyznaczającym ich przeznaczenie jest pojemność, wyjątek ten wynika wprost z definicji budynku. Tak więc, aby dokonać właściwej kwalifikacji danego obiektu należy wyjść od sprawdzenia czy nie spełnia on przesłanek właściwych dla budynków, a dopiero w dalszej kolejności w przypadku weryfikacji negatywnej należy rozpatrywać go pod względem ewentualnej budowli.

Uwzględniając, przedstawiony we wniosku z dnia 20 sierpnia 2025 r. o wydanie indywidualnej interpretacji prawa podatkowego, stan faktyczny i prawny dotyczący kwestii określenia, właściwego zakwalifikowania przedmiotu opodatkowania podatkiem od nieruchomości, tutejszy organ podatkowy dokonał wykładni prawnej przepisu art. 1a ust. 1 pkt 2 lit. a) w zw. z poz. 6 załącznika nr 4 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych w brzmieniu aktualnie obowiązującym.

Wnioskodawca w opisie stanu faktycznego poinformował, że jest spółką prawa handlowego, prowadzi działalność gospodarczą w zakresie produkcji wyrobów dla budownictwa, a w prowadzonej działalności gospodarczej wykorzystuje linię produkcyjną, w skład której wchodzi urządzenia mające kształt wysokich, cylindrycznych obiektów, które z uwagi na swoje wymiary są trwale związane z gruntem. Wnioskodawca nazywa te obiekty „urządzeniami”, które działają w połączeniu z innymi komponentami technologicznymi procesu produkcji i zdaniem Wnioskodawcy nie służą do magazynowania produktu końcowego ani półproduktu, ale do jego przetwarzania w ramach procesu produkcyjnego np. chłodzenia, poddawania ciśnieniu lub mieszania. „Urządzenia” te są podporządkowane procesowi technologicznemu, którego są częścią i nie mogą funkcjonować, poza tym procesem. Wnioskodawca prowadzi działalność gospodarczą, jest spółką prawa handlowego i w związku z tym, zgodnie z art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l., grunty, budynki i budowle będące w posiadaniu Spółki (użytkowanie wieczyste/własność) podlegają opodatkowaniu jako przedmioty opodatkowania związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Uwzględniając przedstawiony we wniosku z dnia 20 sierpnia 2025 r. stan faktyczny, w pierwszej kolejności należy ustalić jakie obiekty są przedmiotem wniosku, jakie obiekty Wnioskodawca określa (nazywa) mianem „urządzeń”. W tym celu odwołując się do Słownik języka polskiego, PWN, należy wskazać, że przymiotnik „cylindryczny” opisuje kształt wydłużonego walca, który może być pełny lub wydrążony. Definicja odnosi się do kształtu, nie do konkretnego typu obiektu, a przymiotnik „cylindryczny” opisuje cechy formy geometrycznej. Przykładami takich obiektów mogą być cylindryczne zbiorniki, wieże, baszty czy komory. Wysoki cylindryczny obiekt wykorzystywany w procesach produkcji przemysłowej to najczęściej zbiornik (magazynowy, procesowy), którego rodzaj zależy od konkretnego procesu produkcyjnego. Wysoki cylindryczny obiekt trwale związany z gruntem, w którym mieszane są półprodukty w procesie produkcji przemysłowej, w którym zachodzą procesy produkcyjne, półprodukty są przetwarzane, to nic innego jak zbiornik, w którym te procesy zachodzą. Mogą być wyposażone np. w odpowiednie mieszadła (np. łopatkowe, wstęgowe, turbinowe) zapewniające dokładne wymieszanie półproduktów, które mogą być poddawane odpowiedniemu ciśnieniu lub temperaturze (w niektórych procesach, oprócz mieszania wymagane jest wysokie ciśnienie i temperatura). Obiekty te zazwyczaj są trwale związane z gruntem, ponieważ stanowią stały element infrastruktury fabrycznej, posadowiony na

fundamentach. Trwałe związanie z gruntem zapewnia ich stabilność podczas pracy (często pod dużym obciążeniem, ciśnieniem lub wibracjami). Podstawowym parametrem technicznym takich obiektów jest pojemność lub objętość użytkowa, wyrażana zazwyczaj w metrach sześciennych. Parametr ten jest kluczowy, ponieważ określa maksymalną ilość materiału, jaką można przetworzyć (wymieszać) w jednym cyklu produkcyjnym lub w danym czasie, co bezpośrednio przekłada się na wydajność całej linii produkcyjnej. Biorąc powyższe pod uwagę oraz stan faktyczny opisany we wniosku zdaniem organu podatkowego, mamy do czynienia z dużymi obiektami w kształcie walca (cylindryczne zbiorniki), w których zachodzą procesy produkcyjne, półprodukty (materiał) są przetwarzane w ramach procesu produkcyjnego. Są to obiekty trwałe związane z gruntem, stanowią stały element infrastruktury fabrycznej (linii produkcyjnej), a trwałe związanie z gruntem zapewnia ich stabilność podczas pracy. Podstawowym parametrem technicznym tych obiektów jest pojemność. Mając na uwadze powyższe należy jednoznacznie stwierdzić, że obiekty cylindryczne będące przedmiotem wniosku, nie spełniają definicji budynku, o której mowa w art. 1 a ust. 1 pkt 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych zgodnie z nową definicją budynku obowiązującą od 1 stycznia 2025 r. W nowelizacji przepisów wykluczono z definicji budynków obiekty, w których są lub mogą być gromadzone materiały sypkie, materiały występujące w kawałkach, albo materiały w postaci ciekłej lub gazowej, którego podstawowym parametrem technicznym wyznaczającym jego przeznaczenie jest pojemność, nawet wtedy, gdy posiadają wszystkie cechy definicyjne budynku (a więc zbiorniki). Skoro więc analizowane obiekty - „urządzenia mające kształt wysokich, cylindrycznych obiektów” - nie spełniają definicji budynku zgodnie z nową definicją budynku (obowiązującą od 1 stycznia 2025 r.) to wracając do zadanego przez Wnioskodawcę pytania, zgodnie z art. 1a ust. 1 pkt 2 lit. a) u.p.o.l., należy odwołać się do nowego załącznika nr 4 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, który zawiera „zamknięty katalog” obiektów, które są budowlami opodatkowanymi wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość ich użytkowania zgodnie z przeznaczeniem. Pod pozycją 6 wskazanego załącznika nr 4 do u.p.o.l. opisany jest obiekt, w którym są lub mogą być gromadzone materiały sypkie, materiały występujące w kawałkach albo materiały w postaci ciekłej lub gazowej, którego podstawowym parametrem technicznym wyznaczającym jego przeznaczenie jest pojemność, co oznacza, że takie obiekty powinny być uznawane za budowle podlegające opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości. W kontekście obiektów, o których mowa w załączniku nr 4 do u.p.o.l. pod pozycją 6 jako przedmiotów opodatkowania podatkiem od nieruchomości, należy wskazać najnowsze orzecznictwo sądów administracyjnych z początku 2025 r. Mimo że wyroki te opierają się na poprzednich definicjach budowli i budynków (uchylonych z końcem 2024 r.), to w ocenie organu podatkowego ich argumentacja pozostaje aktualna również na gruncie nowych regulacji. Naczelny Sąd Administracyjny (dalej: Sąd, NSA) w wyroku z dnia 30 stycznia 2025 r., sygn. III FSK 1155/24, wskazał między innymi, że budowlami na gruncie podatku od nieruchomości są zbiorniki służące gromadzeniu jakiejś substancji nie tylko w celu jej wyłącznego magazynowania (krótko lub długookresowego) w stanie niezmienionym. Może to być również obiekt budowlany, którego cechą charakterystyczną jest objętość (a nie powierzchnia użytkowa) służący do gromadzenia jakiejś substancji również w innych celach, np. separowania, przetwarzania, uszlachetniania itp. Fakt, że zbiorniki nie służą wyłącznie magazynowaniu, lecz zachodzą w nich określone procesy technologiczne, zmierzające do różnego rodzaju zmian właściwości substancji, a nie pozostawienia ich w niezmienionej formie jak przy magazynowaniu, zdaniem Sądu nie wystarczy do zaprzeczenia, że są one zbiornikami w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. W przedmiotowej sprawie, skład orzekający podkreślił, że podstawowe właściwości techniczne i znaczenie gospodarcze spornych obiektów wyznacza ich pojemność, co kwalifikuje je do kategorii zbiorników, a nie urządzeń technicznych. Fakt, że sporne obiekty (kadzie, zbiorniki, unitanki) w sprawie, która była przedmiotem skargi kasacyjnej, nie są zbiornikami służącymi wyłącznie magazynowaniu, lecz zachodzą w nich procesy technologiczne, stanowią element ciągu instalacji technologicznej, realizując zadany etap procesu technologicznego, w obiektach tych następują procesy zmierzające do zmiany fizycznych, chemicznych i innego rodzaju właściwości substancji, a nie pozostawienie substancji w niezmienionej formie jak przy magazynowaniu, w ocenie Sądu nie wystarcza do zaprzeczenia, że są one zbiornikami w rozumieniu art. 3 ust. 3 ustawy Prawo budowlane (w stanie prawnym obowiązującym do 31 grudnia 2024 r.). W ocenie Sądu przedmiotowe

obiekty nie stanowią urządzeń technicznych, które wskutek zmiany definicji obiektu budowlanego, zostały wyłączone spod opodatkowania podatkiem od nieruchomości jako budowle, a opodatkowaniu podlegają tylko ich elementy budowlane fundamenty. Naczelny Sąd Administracyjny wyjaśnił, że zbiorniki pełniące funkcje technologiczne mogą być traktowane jako samodzielne obiekty budowlane służące do gromadzenia substancji nie tylko w celu jej magazynowania, ale również w innych celach technologicznych. W związku z tym, nie tylko zbiorniki przeznaczone do przechowywania substancji w niezmienionej formie, ale także te będące elementem ciągu technologicznego i pełniące funkcje technologiczne, mogą być traktowane jako budowle. Należy podkreślić, że w uchwale Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 września 2021 r., sygn. III FPS 1/21 skład 7 sędziów doszedł do wniosku, że z samej istoty konstrukcji zbiornika wynika, że jego podstawową cechą techniczną, przekładającą się na funkcje gospodarcze, jest pojemność, a nie powierzchnia użytkowa. NSA w ww. uchwale podkreślił, że kategoria ta w języku potocznym może być postrzegana dość szeroko. „Może to być zarówno „naczynie, urządzenie do zbierania i przechowywania lub transportu cieczy, gazów, pojemnik”, jak i zbiornik retencyjny, sztuczne jezioro itp. (por. Uniwersalny słownik języka polskiego, pod red. S. Dubisza, Warszawa 2003). Jednakowoż w kategorii XIX do ustawy Prawo budowlane prawodawca skonkretyzował pojęcie zbiornik, posługując się określeniem: „zbiorniki przemysłowe, jak silosy, elewatory, bunkry do magazynowania paliw gazów oraz innych produktów technicznych”. Zrozumienie znaczenia, czym jest zbiornik jako wyrażenie normatywne nie jest możliwe bez dookreślenia poprzez zastosowanie argumentów funkcjonalnych odwołującego się do aspektu życiowego, a mianowicie stwierdzenie, że podstawową funkcją użytkową zbiornika jest zbieranie czegoś, a więc zgromadzenie jakiejś substancji w większej ilości, skupienie czegoś w większej liczbie. Dlatego też istotną cechą wyróżniającą jest jego pojemność, a więc objętość wnętrza, a nie powierzchnia użytkowa. Pojemność oznacza bowiem wielkość charakteryzującą zdolność do zgromadzenia pewnej ilości określonej substancji”. Zdaniem składu orzekającego (uchwała 7 sędziów) należało przyjąć, że „ustawodawca w kategorii XIX do ustawy Prawo budowlane konkretyzuje w sposób ogólny pojęcie zbiorników, jakim posłużył się w art. 3 pkt 3 tej ustawy. W ustawie o podatkach i opłatach lokalnych obowiązek podatkowy rozciągnięty został natomiast na budowle (a więc również zbiorniki) związane z prowadzeniem działalności gospodarczej (art. 2 ust. 1 pkt 3). Zbiornik związany z prowadzeniem działalności gospodarczej w rozumieniu art. 3 pkt 3 u.p.b. w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 u.p.o.l., to pojęcie szersze niż „zbiornik przemysłowy”, o którym mowa w kategorii XIX do u.p.b. (...) Za zbiornik w rozumieniu art. 3 pkt 3 u.p.b. należy uznać zatem obiekt budowlany przeznaczony do gromadzenia materiałów sypkich (np. ziarno, cement), występujących w kawałkach (np. węgiel, rudy, kompostowane fragmenty organiczne) albo w postaci ciekłej (np. paliwa) lub gazowej, związany z prowadzeniem działalności gospodarczej podatnika, który nadto (biorąc pod uwagę jego cechy techniczne) nie jest przeznaczony realizacji innych celów.” Należy mieć na uwadze, że zarówno uchwała Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 września 2021 r. jak i wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 stycznia 2025 r., dotyczyły stanu prawnego obowiązującego do końca roku 2024 r., niemniej jednak zdaniem organu podatkowego argumentacja jest aktualna na gruncie nowych przepisów. W obecnym brzmieniu przepisu (art. 1a ust. 1 pkt 2 lit. a) w zw. z poz. 6 załącznika nr 4 u.p.o.l.) nie jest mowa o zbiornikach tylko o obiektach, w których są lub mogą być gromadzone materiały sypkie, w kawałkach, w postaci ciekłej lub gazowej, czyli mowa jest o kategorii szerszej niż zbiorniki. Istotne znaczenie ma tutaj użycie przez ustawodawcę wyrażenia „**w którym są lub mogą być gromadzone**” co oznacza, że dany obiekt (np. miejsce, zbiornik, silos, elewator, pojemnik) musi spełniać co najmniej jeden z dwóch warunków:

- są gromadzone (fakt dokonany, stan obecny) co oznacza, że proces zbierania i przechowywania materiałów ma miejsce w danym momencie lub
- mogą być gromadzone (potencjał, możliwość) co oznacza, że istnieje techniczna lub faktyczna możliwość gromadzenia materiału w przyszłości, nawet jeśli aktualnie żadne materiały nie są tam przechowywane.

Użycie spójnika „**lub**” w języku prawnym i formalnym oznacza alternatywę nierozłączną (inaczej: koniunkcję), co w praktyce oznacza, że przepis ma zastosowanie, jeśli spełniony jest warunek pierwszy, warunek drugi albo oba warunki jednocześnie. Wyrażenie to ma na celu zapewnienie, że dany przepis

prawny obejmuje zarówno aktualne stany faktyczne, jak i przyszłe lub potencjalne sytuacje, eliminując luki prawne. W kontekście prawnym, takie sformułowanie ma na celu objęcie jak najszerszego zakresu sytuacji, zarówno tych pewnych, jak i potencjalnych. W załączniku nr 4 do ustawy podatkowej pod poz. 6 mamy więc wymieniony obiekt, w którym nie tylko „są” ale „mogą być” gromadzone materiały sypkie, występujące w kawałkach, albo w postaci ciekłej lub gazowej co wynika z konstrukcji i funkcji gospodarczych danego obiektu. Natomiast jeśli chodzi o wyrażenie „*materiał*” to zgodnie z definicją językową (Słownik języka polskiego, PWN) to nie innego jak „to, z czego się wytwarza lub z czego się składają albo powstają jakieś rzeczy lub obiekty”, co sugeruje, że obiekty (np. zbiornik) przemysłowe powinny być opodatkowane podatkiem od nieruchomości na podstawie art. 1a ust. 1 pkt 2 lit. a) w zw. z poz. 6 załącznika nr 4 u.p.o.l., bo w nich przechowuje się surowce wykorzystywane do produkcji jakiejś rzeczy. Należy jednocześnie zauważyć, że ponieważ kwestia, co należy rozumieć pod wskazanym ustawowo pojęciem „*gromadzenia*” – zwłaszcza w kontekście procesów technologicznych – nie została w nowelizacji określona, to zgodnie z definicją językową (Słownik języka polskiego, PWN), gromadzenie może być czynnością nieco odmienną od magazynowania i oznaczać: zbieranie i składanie w jednym miejscu jakiejś rzeczy, pozyskiwanie jakichś wartości lub dóbr niematerialnych, a magazynowanie to składanie, przechowywanie czegoś w jakimś pomieszczeniu lub pojemniku, gromadzenie, odkładanie czegoś w celu późniejszego wykorzystania. Trzymając się więc wykładni językowej, obiekt (np. miejsce, zbiornik, silos, elewator, pojemnik) wykorzystywany w procesie technologicznym do pozyskiwania i dalszego wykorzystania dóbr (półproduktów) w ramach jednej instalacji może zostać uznany za przeznaczony do gromadzenia, a więc spełniać przesłankę wyrażoną w poz. 6 załącznika nr 4 do ustawy podatkowej. Wnioskodawca opisując stan faktyczny wskazał, że „*urządzenia*” (wysokie cylindryczne obiekty) nie służą do magazynowania produktu końcowego ani półproduktu, ale do jego przetwarzania w ramach procesu produkcyjnego. Z tego opisu wynika, że celem tych obiektów jest przyjęcie partii materiału lub półproduktu, poddanie ich odpowiedniej części procesu produkcji oraz przekazania do dalszej obróbki. Obiekty te (wysokie cylindryczne) służą określonemu procesowi technologicznemu, są napełniane i opróżniane w ramach procesu technologicznego, czyli gromadzone są w nich substancje, materiały na różnych etapach procesu technologicznego. Fakt, że wysokie cylindryczne obiekty nie służą wyłącznie magazynowaniu, lecz zachodzą w nich określone procesy technologiczne, zmierzające do zmiany fizycznych, chemicznych i innego rodzaju właściwości substancji, a nie pozostawienie substancji w niezmienionej formie jak przy magazynowaniu, nie wystarczy do uznania, że nie są one obiektami wymienionymi w załączniku nr 4 poz. 6 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. W konsekwencji obiekty te należy w całości objąć opodatkowaniem podatkiem od nieruchomości jako budowle w rozumieniu obowiązujących przepisów prawa podatkowego. Opodatkowany jako budowla będzie obiekt wskazany w poz. 6, inny niż wymieniony w poz. 4 i poz. 5, załącznika nr 4 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych spełniający następujące przesłanki – obiekt, w którym są lub mogą być gromadzone materiały sypkie, materiały występujące w kawałkach, albo materiały w postaci ciekłej lub gazowej, którego podstawowym parametrem technicznym wyznaczającym jego przeznaczenie jest pojemność. Mimo pierwszeństwa kwalifikacyjnego obiektu budowlanego jako budynku obiekt o wskazanych wyżej cechach będzie zawsze opodatkowany jako budowla. Sformułowanie „w którym są lub mogą być gromadzone” nie oznacza, iż gromadzenie jest wyłączną funkcją takiego obiektu, a jedynie jedną z kilku (np. w takim obiekcie mogą również zachodzić pewne procesy, np. oczyszczania).

Ostatnim warunkiem uznania danego obiektu za budowle jest, zgodnie z art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. wzniesienie go w wyniku robót budowlanych, także w przypadku, gdy stanowią część obiektu niewymienionego w ustawie. W nowych przepisach obowiązujących od 1 stycznia 2025 r. pojęcie robót budowlanych zostało zawarte w art. 1a ust. 1 pkt 2b u.p.o.l. zgodnie z którym, roboty budowlane to prace polegające na budowie, odbudowie, rozbudowie, nadbudowie, przebudowie lub montażu, do których stosuje się przepisy ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane. Tym samym ustawodawca ponownie odwołał się do stosowania przepisów prawa budowlanego, aczkolwiek w ograniczonym zakresie, tylko samej ustawy - Prawo budowlane. Definicja ta z jednej strony rozszerza zakres opodatkowania wprost na obiekty powstałe również w wyniku prac montażowych, z drugiej jednak ogranicza zakres opodatkowania tylko do takich prac montażowych, do których stosuje się przepisy

ustawy - Prawo budowlane. W przepisach ustawy z 7.07.1994 r. - Prawo budowlane nie ma definicji pojęcia „montaż”. To oznacza, że pojęcie to należy rozumieć potocznie. Jak czytamy w Słowniku języka polskiego PWN, montażem jest m.in. zakładanie, instalowanie urządzeń technicznych, składanie maszyn, aparatów, urządzeń itp. z gotowych części. Montaż jest procesem, który wymaga precyzji i wiedzy technicznej, a jego celem jest stworzenie funkcjonalnego (w technice) dzieła z pojedynczych elementów. Metody montażu zależą od wielkości materiału oraz przeznaczenia danego obiektu. Odwołanie w definicji robót budowlanych do ustawy – Prawo budowlane w zakresie rozumienia czynności, których efektem będzie wzniesienie obiektu budowlanego (budowa, odbudowa, rozbudowa, nadbudowa, przebudowa i montaż) ma na celu ograniczenie zakresu przedmiotów opodatkowania do obiektów, które są wznoszone w procesie budowlanym. Celem tego rozwiązania jest również umożliwienie skorzystania z dokumentacji budowlanej obiektu, w razie wątpliwości co do jego charakteru.

W zakresie stanowiska Wnioskodawcy jakoby „*wysokie cylindryczne obiekty*” będące przedmiotem wniosku z dnia 20 sierpnia 2025 r. stanowiły urządzenia techniczne podlegające opodatkowaniu wyłącznie w zakresie ich części budowlanych na podstawie art. 1a ust. 1 pkt 2 lit. d) lub lit. e) organ podatkowy wyjaśnia.

W przepisie art. 1a ust. 1 pkt 2 lit. d) u.p.o.l. jest mowa o urządzeniach technicznych innych niż wymienione w lit. a-c. Skoro przedmiotowe obiekty stanowią budowle wymienione w art. 1a ust. 1 pkt 2 lit. a) – obiekt wymieniony w załączniku nr 4 do ustawy pod poz. 6 (podstawowe właściwości techniczne i znaczenie gospodarcze wyznacza ich pojemność, co kwalifikuje je do kategorii obiektów - zbiorników, a nie do urządzeń technicznych), to nie ma podstaw do ograniczenia ich opodatkowania wyłącznie w zakresie ich części budowlanych (wyrok NSA z dnia 30 stycznia 2025 r., sygn. III FSK 1155/24).

Natomiast przepis art. 1a ust. 1 pkt 2 lit. e) u.p.o.l. wskazuje, że budowlą są fundamenty pod maszyny oraz pod urządzenia techniczne, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową. Podkreślić należy, że jest to rodzaj obiektu podlegający kwalifikowaniu jako budowla przeniesiony z art. 3 pkt 3 ustawy Prawo budowlane i są to fundamenty dedykowane pod konkretny rodzaj maszyn oraz urządzeń technicznych w celu przenoszenia na grunt obciążeń generowanych podczas prac tych maszyn lub urządzeń technicznych, fundamenty te nie są częścią składową budynku lub innej budowli (która może składać się z innego fundamentu będącego jej częścią składową), tylko stanowią odrębną budowlę, która może być zlokalizowana wewnątrz albo na zewnątrz obiektu budowlanego.

Reasumując organ podatkowy po analizie przedstawionego we wniosku stanu faktycznego oraz obowiązujących przepisów prawa, w oparciu o najnowsze orzecznictwo sądowoadministracyjne uznaje stanowisko Wnioskodawcy za nieprawidłowe. „*Wysokie cylindryczne obiekty*” zwane przez Wnioskującego „*urządzeniami*” to obiekty składające się na kompleks wykorzystywany w produkcji wyrobów dla budownictwa i stanowią budowle związane z prowadzeniem działalności gospodarczej w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. W ocenie organu podatkowego badane obiekty nie są ani budynkami, ani obiektami małej architektury. Ich cechą charakterystyczną jest pojemność, a nie powierzchnia użytkowa. Z opisanego przez Spółkę stanu faktycznego wynika, że funkcja tych obiektów wskazuje, że są to zbiorniki bowiem zachodzi w nich m.in. proces gromadzenia substancji przez określony czas. Twierdzenie Spółki co do braku pełnienia przez sporne obiekty funkcji magazynowych, nie jest elementem opisu stanu faktycznego, lecz stanowiskiem Spółki w sprawie oceny prawnej zaistniałego stanu faktycznego. Zgodnie z art. 14c § 1 o.p., interpretacja indywidualna zawiera wyczerpujący opis przedstawionego we wniosku stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego oraz ocenę stanowiska wnioskodawcy wraz z uzasadnieniem prawnym tej oceny. Zgodnie zaś z art. 14c § 2 o.p., w razie negatywnej oceny stanowiska wnioskodawcy interpretacja indywidualna zawiera wskazanie prawidłowego stanowiska wraz z uzasadnieniem prawnym. Z przywołanych przepisów wynika, że organ interpretacyjny związany jest wyłącznie opisem stanu faktycznego, nie wiążą go natomiast twierdzenia wnioskodawcy, będące oceną przedstawionego stanu faktycznego. Stanowisko wnioskodawcy podlega ocenie organu podatkowego (interpretacyjnego). Bazując na opisie stanu faktycznego, organ podatkowy (interpretacyjny) odmiennie ocenił stanowisko Wnioskodawcy co do charakteru spornych obiektów

i pełnionych przez nie funkcji. Nie można zgodzić się ze stanowiskiem Spółki, że warunkiem zakwalifikowania obiektu do kategorii obiektów wymienionych w załączniku nr 4 do ustawy podatkowej pod poz. 6 jest pełnienie przez te obiekty „wyłącznie” funkcji magazynowej. Ustawodawca przyjął, iż obiekty służące do gromadzenia substancji (materiałów sypkich, ciekłych, gazowych itp.) są budowlami niezależnie od sposobu ich użytkowania, czy tego, czy występują wewnątrz budynków czy na zewnątrz. Nie sformułował jednocześnie dodatkowego ograniczenia np. „obiekty służące wyłącznie magazynowaniu” („są lub mogą być” oznacza, że coś jest faktem albo istnieje możliwość, że coś jest dopuszczalne lub może zaistnieć w określonych okolicznościach), ani warunku trwałego związania z gruntem. Oznacza to, że jeśli dany obiekt powstał w wyniku robót budowlanych i są w nim lub mogą być gromadzone materiały sypkie, materiały występujące w kawałkach albo materiały w postaci ciekłej lub gazowej, którego podstawowym parametrem technicznym wyznaczającym jego przeznaczenie jest pojemność to przesądza to o jego kwalifikacji jako budowli w rozumieniu podatkowym. W konsekwencji bazując na opisie stanu faktycznego przedstawionym przez Spółkę we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej, obiekty będące przedmiotem wniosku należy w całości objąć opodatkowaniem podatkiem od nieruchomości jako budowle w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 lit. a) w zw. z poz. 6 załącznika nr 4 u.p.o.l.

W świetle obowiązującego stanu prawnego stanowisko Wnioskodawcy należy uznać za nieprawidłowe. Interpretacja dotyczy stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę i stanu prawnego obowiązującego w dniu wydania interpretacji.

Organ podatkowy jednocześnie zwraca uwagę, że w myśl art. 14a § 1 o.p., minister właściwy do spraw finansów publicznych dążąc do zapewnienia jednolitego stosowania przepisów prawa podatkowego przez organy podatkowe, przy uwzględnieniu orzecznictwa sądów, Trybunału Konstytucyjnego lub Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, dokonuje ich interpretacji, z urzędu lub na wniosek wydając interpretacje ogólne, wydaje z urzędu ogólne wyjaśnienia przepisów prawa podatkowego dotyczące stosowania tych przepisów (objaśnienia podatkowe). Natomiast zgodnie z art. 14j § 1 o.p. stosownie do swojej właściwości wójt (burmistrz, prezydent miasta), starosta lub marszałek województwa wydają interpretacje indywidualne przepisów prawa podatkowego.

POUCZENIE

Wnioskodawcy przysługuje prawo wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy w terminie trzydziestu dni od daty doręczenia interpretacji (art. 53 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed Sądami Administracyjnymi, Dz. U. z 2024 r. poz. 935 t.j.). Skargę wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie lub bezczynność są przedmiotem skargi (art. 54 § 1 ww. ustawy) na adres: Prezydent Miasta Włocławek, Zielony Rynek 11/13 87-800 Włocławek.

Prezydent Miasta
Krzysztof Kukucki

Krzysztof
Kukucki; Gmina
Miasto
Włocławek

Elektronicznie podpisany
przez Krzysztof Kukucki;
Gmina Miasto Włocławek
Data: 2025.11.14 12:35:17
+01'00'

Otrzymują:

1. Wnioskodawca
2. FN.PIOL. a/a